

ΑΝΑΠΛΑΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΣ
ΤΟΥ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

Ἐκδίδεται κατὰ Σάββατον

ΣΥΝΔΡΟΜΗ 12 ΜΗΝΩΝ Ἀρχομένη ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου ἢ Ἰουλίου Ἐσωτερικοῦ δρ. 6.—Ἐξωτερικοῦ δρ. 10.	ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΜΙΧΑΗΛ Ι. ΓΑΛΑΝΟΣ	ΓΡΑΦΕΙΑ «ΑΝΑΠΛΑΣΕΩΣ» ΟΔΟΣ ΚΥΔΑΡΕΩΝ ΑΡΙΘ. 18 (Παρακείμενος ἑστυν. τμήματος Πλάκας)
--	---------------------------------	---

ΤΙ ΚΑΜΝΟΜΕΝ ΔΙΑ ΤΩΝ ΠΛΗΘΩΝ ΜΑΣ.

Πολλοὶ ἴσως, ἀτιμυζόντες τὴν ἀνωτέρω ἐρώτησιν, θὰ εἰπον· καὶ διὰ τίον ἄλλον ζῶμεν καὶ κινούμεθα καὶ κοπιῶμεν καὶ τόσα ἐνεργοῦμεν ἀπὸ τὸ πρωὶ ἕως τὴν ἐσπέραν, ἀκόμη δὲ καὶ κατ' αὐτὴν τὴν νύκτα, παρὰ διὰ τὸν ἑαυτὸν μας;

Φαινομενικῶς ἡ ἀπάντησις παρουσιάζεται ὀρθή καὶ πραγματική. Ὁ ἐγωϊσμός δὲν λείπει καὶ εἰς τὴν ἐποχὴν μας. Καὶ ἐξ ἐκείνων ἔτι, εἰ ἄποιοι συνηθίζουσιν νὰ προσεύχωνται, ἀρκετοὶ ἀντιλαμβάνονται τὴν προσευχὴν ἀπὸ ἐπὶφύως στενῆς καὶ ἐντελῶς ἀτομικῆς. Παρακαλοῦν τὸν Θεὸν μόνον διὰ τὰ ἰδικὰ των πρόσωπα, ζητοῦν τὴν βοήθειάν του ἀποκλειστικῶς διὰ τὰς ἰδιαιτέρας των ἀνάγκας. Περὶ δὲ τοῦ πλησίου τί κάμνουν; Τοιαύτη φροντίς τοῖς φαίνεται ξένη καθ' ὁλοκληρίαν. Ὁ πλησίον ἢ δεηθῇ πάλιν αὐτὸς διὰ τὸν ἑαυτὸν του.

Ἄλλ' ἡ ἀλήθεια δὲν ὑπάρχει εἰς τὴν πεπλανημένην κοσμικὴν ἀντίληψιν. Καὶ δὲν ὑπάρχει μεγαλυτέρα ἀθλιότης ἀπὸ τὴν ἑλεεινὴν αὐτὴν σύγχυσιν, ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ἥποιος κάμνομεν ὅθεν τὰ πάντα διὰ τὸν ἑαυτὸν μας, ἐν ᾧ πράγματι εἶνε ὅλα κατὰ τοῦ ἑαυτοῦ μας.

Ὁ καθείς δύναται νὰ ἐννοήσῃ τοῦτο, ἐὰν μάθῃ νὰ διακρίνῃ τί εἶνε ὁ ἑαυτός του.

Ἐαυτός μας δὲν εἶνε βέβαια ὁ στόμαχός μας καὶ ἐν γίνοι τὸ σῶμά μας, οὔτε ἡ κατοικία μας, οὔτε τὸ χωράφιόν μας, οὔτε τὸ πνεύματός μας, οὔτε τὸ χρηματικόν μας, οὔτε κανὲν ἄλλο ἐξ ὧν ἀποτελοῦσι τὴν περιουσίαν μας. Ὁ στόμαχος δύνατ' ἐξασθενήσῃ, ἴσως δὲ καὶ νὰ ἀφαιρεθῇ ἐντελῶς, καθὼς λέγεται, ὅτι κατορθώνουσιν μαρικοὶ χειρουργοὶ εἰς σοδαρωτάτας τοῦ σωματικοῦ τούτου ὀργάνου ἀσθενείας. Καὶ τὸ ὅλον σῶμά μας ἔμπορεῖ νὰ χάσῃ τὴν υγείαν του, ὅπως τὴν ἔχασεν ὁ Μέγας Βασίλειος, χωρὶς ὅμως νὰ χάσῃ τὸν ἑαυτὸν του. Δυνατὸν ἐπ' ἴσης νὰ χαθῇ ὅλη μας ἡ περιουσία, ἢ καὶ νὰ μὴ ἔχωμεν διόλου ἐξ ἀρχῆς τοιαύτην, ὅπως δὲν εἶχεν ὁ Ἀριστείδης. Δὲν εἶχε δὲ καὶ ὁ Σωκράτης καὶ ὁ Πλάτων, καὶ ὁ Παῦλος, καὶ

αὐτοὶ δὲ Κύριοι ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ὁ εἰπὼν περὶ τοῦ ἑαυτοῦ του ὅτι δὲν εἶχε ποῦ τὴν κεφαλὴν νὰ κλίνῃ. Καὶ οὗτοι μὲν ἐν μίση τῆς πτωχείας των διετήρησαν ὑψηλὰ τὸν ἑαυτὸν των. Ἡμεῖς δὲ πῶς δυνάμεθα νὰ φρονώμεν, ὅτι φροντίζομεν περὶ τοῦ ἑαυτοῦ μας, μόνον διότι ἐργαζόμεθα διὰ τὸ σῶμά μας καὶ διὰ τὴν περιουσίαν μας; Ἰδεὺ ὁ τάρας, ὅστις ἀποτελεῖ τὸ κατάντημα τῶν σωματικῶν καὶ υλικῶν ἀπόψεων τοῦ βίου μας. Εἰς τὴν σκοτίαν αὐτοῦ καμμία περιουσία δὲν παρακολουθεῖ, ἡ δὲ σὰρξ μας νεκροῦται καὶ πρὶν ἢ ἀκόμη ἀποτεθῇ εἰς τὰ βόθρη του. Ἐὰν λοιπὸν μόνον δι' αὐτὰ ἐφροντίσαμεν, χρεάζεται μεγάλη φιλοσοφία, διὰ νὰ ἐννοήσωμεν ὅτι διὰ τίποτε δὲν ἐφροντίσαμεν;

Θὰ ἐρωτήσῃ τις· καὶ τί ἄρα δύναμει νὰ κάμω, ὅπως φροντίζω διὰ τὸν ἑαυτὸν μου;

Ἀπλοῦστατα. Ὀρεῖσαι νὰ φροντίζῃς καὶ δι' ἐκεῖνον ἀφορᾷ τὸν ἑαυτὸν σου τοῦτον, ἥτοι τὴν ψυχὴν σου. Ὅλα σου τὰ ἄλλα παύονται, ἀλλ' αὐτὴ μένει· μένει δὲ καὶ ζῇ αἰωνίως καὶ πάντοτε ὁ Θεός, ὅστις τὴν ἐκίασε, καὶ ὁ ὅποιος τὴν παρακολουθεῖ καὶ τὴν ἐποπτεύει, διὰ νὰ τὴν κρίνῃ ἡμέραν τινὰ εἴτε πρὸς αἰώνιον ζωὴν εἴτε πρὸς αἰώνιον κατάρκεισιν. Τί δὲ θέλει σώσει τὴν ψυχὴν σου; Ἡ πίστις αὐτῆς ἡ ζῶσα εἰς τὸν Ἰησοῦν Χριστόν, ἡ ἐν Αὐτῷ ἐλπίς, ἡ ἐν Αὐτῷ ἀγάπη, ὁ βίος ὁ ἐξ Αὐτοῦ βυθμιζόμενος καὶ ὑπὸ τὴν πνοὴν Αὐτοῦ ἐκτυλισσόμενος. Φυλάττεις τὸν σεβασμὸν καὶ τὴν ἀγάπην πρὸς τὸν Θεόν; Ἐκτελεῖς τὰς ὑποχρεώσεις τοῦ ἀγιασμοῦ τῆς καρδίας σου; Τηρεῖς τὰ προσταγμάτα τῆς ἀγάπης πρὸς τὸν πλησίον; Ἐχῃς—καὶ τίς δὲν ἔχει;—ἐλαττώματα καὶ κακίας. Τί κάμνεις, διὰ νὰ τὰς περικύψῃς καὶ τὰς καταργήσῃς; Ποῖαν ἐγκράτειαν ἔχει ἡ γλῶσσά σου; ποῖαν ἀγνότητα ἡ χεὶρ σου; ποῖαν σωφροσύνην ὁ ὀφθαλμός σου; ποῖαν εὐθύτητα ὁ νοῦς σου; ποῖαν χρηστότητα καὶ ἀγαθότητα ἡ διάθεσίς σου; ποῖαν ὑπομονὴν ἡ ψυχὴ σου κατὰ τὰς βιοτικὰς δοκιμασίας; Ποῖαν δὲ πραότητα δεικνύεις εἰς τοὺς πειρασμούς; καὶ ποῖον ὑπόδειγμα κατὰ Χριστόν παρέχεις τὸν ἑαυτὸν σου ἐντὸς τῆς οἰκογενείας σου καὶ εἰς τὰς κοινωνικὰς σχέσεις σου;

Ὁ Χριστὸς σὲ καλεῖ νὰ ἔχῃς πλήρη ἐλάττω τὸν λόγον

σου και να πολλαπλασιάσεις ὑπὲρ τοῦ ἑαυτοῦ σου και ὑπὲρ τοῦ πλησίον σου τὸ ἡθικὸν και πνευματικὸν σου τάλαντον. Καί σοι λέγει· σὲ θέλω ταπεινώσασθαι, καθαρὸν τὴν καρδίαν, ἐλεήμονα, φιλόφρονον, μὴ κατεξαντλούμενον διὰ τὸ ἔγω σου, ἀλλὰ φροντίζοντα και ὑπὲρ τῶν ἄλλων και ὑπὲρ τῆς ἐξαπλώσεως τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῆς γῆς. Σὲ θέλω δὲ οὕτω, διότι ἐδῶ εὐρίσκεις τὸν πλοῦτον τὸν θρόνον, τὸ κάλλος τὸ ἀμάραντον, τὴν ἀσφάλειαν τῆς ψυχῆς σου, τὴν εἰρήνην τῆς καρδίας σου, τοῦ Θεοῦ τὴν εὐνοίαν, τῆς αἰώνιου ζωῆς και μακαριότητος τὸ βραβεῖον. — Σὺ λοιπόν, ὁ ἀγαπῶν τὸν ἑαυτὸν σου, τί κάμνεις δι' ἃ ταῦτα ; Ζῆς ὡς ἀληθὴς χριστιανός ; Ὅ,τι κέρμης, διὰ νὰ εἶσαι πράγματι τοιοῦτος, αὐτὸ μόνον — σημειώσέ το καλὰ — εἶνε ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον κάμνεις **Ὡς τὸν ἑαυτὸν σου.**

ΜΙΧΑΗΛ Ι. ΓΑΛΑΝΟΣ

ΜΗ ΠΛΑΝΩΜΕΘΑ

(Διὰ τὴν Βουλὴν).

Α'

Ἡ ἱστορία και ἡ καθημερινὴ πεῖρα διδάσκουν, ὅτι ἡ πλάνη τρέφει πολλὰς με ψευδεῖς ἐλπίδας τὰς κοινωνίας και τὰ ἔθνη τῶν ταλαίπωρων θνητῶν και τὰ φέρει ἀσυνειδήτως εἰς τὸν μαρκασμὸν και τὸν θάνατον.

Οἱ αἰῶνες ἀντιγράφουσιν ἀλλήλους· οἱ ἄνθρωποι κατ' οὐσίαν εἶνε πάντοτε οἱ αὐτοί· και ὁσάκις εὐρίσκονται εἰς τὸ φῶς τῆς ἀληθείας γινώσκουσι ποῦ ὑπάγουν, ὁσάκις δὲ ἐκπίπτουσιν εἰς τὸ σκότος τῆς πλάνης, μωροὶ και τυφλοί, κατὰ κρημνῶν και βράθρων φέρονται.

Καὶ οἱ Ἕλληνες εἴμεθα πάντοτε οἱ ἴδιοι· εἴμεθα ἄνθρωποι ἡθικῆς δυνάμεως και προόδου, ἄνθρωποι θαυμάτων, ὅταν ἀραρυαί· τὰς φρένας ἔχωμεν· εἴμεθα ἄνθρωποι δυστυχεῖς και ταλαίπωροι, ὅταν ἐκτροχιασμὸν ἐκ τῆς φυσικῆς ἡμῶν τροχίως πάθωμεν.

Ἔχομεν ἀραρυαί· τὰς φρένας, ὅταν οὐχὶ φαρισαϊκῶς θρησκευόμεθα, ἀλλὰ Χριστιανικῶς συναισθανόμεθα και διανοώμεθα· διότι τότε και πατριωτικῶς κινούμεθα και δρώμεν· ἐκτροχιαζόμεθα δὲ και καταπίπτομεν, ὅταν ἡ θρησκευτικὴ ἀδιαφορία μᾶς σκοτίζη και ἡ τοῦ προορισμοῦ ἡμῶν ἄγνοια μᾶς νεκρώνη και ἐκμηδενίζη. Εἶνε τοῦτο νόμος ἡθικὸς διὰ πᾶσαν κοινωνίαν και πᾶν ἔθνος ἀνθρώπων, ἀλλὰ πρωτίτως διὰ τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος, ὅπερ εἶνε κατ' ἐξοχὴν ἔθνος τοῦ θρησκευτικοῦ φωτός και τῆς ζωῆς.

Καὶ σήμερον ποῦ ἄρα γε εὐρίσκόμεθα ; εἰς τὰ λογικὰ μᾶς ἢ εἰς τὸν ἐκτροχιασμὸν μᾶς ; Ἐπειδὴ πρόκειται περὶ ἔθνικης ὑποθέσεως σημαντικωτάτης, ἡ ἀπάντησις πρέπει νὰ δοθῇ ἐκ τῶν πραγμάτων ἐν πάσῃ εἰλικρινείᾳ· εἶνε δὲ αὕτη:

Πὸ ἔθνος ἡμῶν ἐξακολουθεῖ μὲν εἰς τὴν λαϊκὴν ψυχὴν του νὰ εἶνε ἔθνος ἐκλεκτὸν και μέγα, ἔθνος φύσει εὐγενές, ἔξιν τῆς συμπεθείας και ὑποστηρίξεως τῶν ἰσχυρῶν,

ἀλλὰ δυστυχῶς ἐξακολουθεῖ ἐπίσης νὰ ὑπόκειται εἰς τὴν χαλάρωσιν τῆς ἡθικῆς αὐτοῦ δυνάμεως τῆς ἐσωτερικῆς και εἰς τὴν τυγχουσὴν τὴν φρενικὴν ὡς πρὸς τὰ πράγματα, διότι πολλὰ ἔχει και ἄμα τοῦ σπουδαιότατου στερεῖται. Στερεῖται τοῦ ὁρθοῦ νοῦ, ἐκείνου, τὸν ὁποῖον μορφώνει και δημιουργεῖ εἰς πάντα λαὸν κυρίως ἡ θρησκευτικὴ ζωὴ, ἡ κατὰ τὸν Εὐαγγελικὸν νόμον παιδαγωγία και ἡ ἐκ ταύτης ἡθικὴ τῶν χαρακτήρων μὀρφωσις.

Οἱ δὲ ἐν τούτῳ παιδαγωγοί, οἱ ἀπὸ ἀξιώματος και ἐπαγγέλματος, εἶνε οἱ ἐφημέριοι ἱερεῖς οἱ ἐκπροσωποῦντες τὴν θρησκείαν εἰς τὴν κοινωνικὴν και ἔθνικὴν αὐτῇ· εὐνοίαν και χρησιμότητα. Καὶ τούτους δὲν ἔχομεν ὅπως μᾶς πρέπει νὰ τοὺς ἔχωμεν. Ἰδοὺ τὸ σπουδαιότατον ἔθνικὸν ζήτημα, τὸ ὁποῖον πάντοτε ἀπησχόλησεν ἡμᾶς και ἀπασχολεῖ πως τοὺς ἐκκλησιαστικούς· ἄνδρας και τοὺς πολιτικούς ἀρμοδίους, ἀλλὰ μέχρι τοῦδε οὐδέποτε σοβαρῶς συνεζητήθη και ἀποφασιστικῶς ἐμελετήθη.

Ἀπὸ τοῦ 1867 πᾶσαι σχεδὸν αἱ Ἱερὰ Σύνοδοι τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος συνεζήτησαν, διετύπωσαν και εἰς τὸ Ὑπουργεῖον ὑπεμνήματα ὑπέβαλον, ἵνα ἐκκλησιαστικὸν ταμεῖον συσταθῇ και ἐφημεριακὸς κλήρος καταρτισθῇ.

Καὶ παλαιότερον, τῷ 1833, ὅτε περὶ τὰς 800 μονὰς διελύθησαν και ἡ ἐξ ἑκατομμυρίων ἀποτελουμένη περιουσία των διὰ τὸν κλήρον ὀρίσθη, ἡ αὐτὴ περὶ τῆς ἀνάγκης τοῦ θρησκευτικοῦ λαοῦ φωτισμοῦ ἰδέα και πεποθησις ἐνέπνεε και ἐκίνησε τοὺς περὶ τοῦ ἔθνους βουλευομένους.

Νῦν εἰς τὸν ἄλλον αἰῶνα εὐρισκόμεθα και κλήρος δὲν κατηρτίσθη. Διὰ τοῦτο και ἡ ἐφετεὶν Ἱερὰ Σύνοδος, πιστῶς εἰς τὰ ἔχνη τῶν προηγουμένων βαδίζουσα, ὑπὸ τῆς αὐτῆς φιλοτιμίας ἐνενευσθη και εἰς τὴν αὐτὴν ἀξίειαν νον ἐνέργειαν προέβη ἐντόνως και ἀποφασιστικῶς γράψασα και πυρετωδῶς ἐργασθεῖσα και ἐργαζομένη.

Ἐκκλησιαστικὸν ταμεῖον, πλοῦτος Μοναστηριακός, Ἱερὰ καὶ Σχολαί, ἱεροκήρυκες, ἐφημέριοι θεολόγοι, μαθηματικά Ἱερὰ εἰς τὰ Γ' ὑμνάσια, θεολόγοι ἀδικοῦμενοι, ἔθνος ἀδιαφοροῦν, Ὑπουργοὶ μὴ ἐννοοῦντες, Βουλευταὶ μὴ θέλοντες νὰ πράξωσι, κυβέρνησις μὴ ἔχουσα καιρόν, Ἱ. Σύνοδος γράφουσα και μὴ ἀκουομένη, προσλιπαροῦσα και ἀδυνατωτέρα καθισταμένη, ἰδοὺ τί κατὰ πάντα Ὁκτώβριον καὶ Νοέμβριον ἀπὸ τοῦ 1893 και μάλιστα ἀπὸ τοῦ 1867, ἐπιτελλομένων τῶν ἐνιαυτῶν, ἀκούουσι και ἀναγινώσκουσιν οἱ ταλαίπωροι Ἕλληνες καί... εἰς τὰ ἴδια εὐρισκόμεθα και χειρότερα ἴσως μᾶς περιμένουσι.

Διαμαρτύρονται αἱ Ἱερὰ Σύνοδοι κατὰ τῆς συμβαινούσης ἔθνικῆς ἀμαρτίας, τῆς χειροτενίας ἱερῶν μὴ δυναμένων νὰ παιδαγωγήσωσιν ἡθικῶς και πατριωτικῶς τὸν λαόν, ἀπευθύνει ὁ πλήρης δυνάμειος και ζωῆς αἰὶ μνηστος Μητροπολίτης Γερμανὸς ἐκκλησίαν πρὸς τὴν Βουλὴν περὶ τῆς τοῦ κλήρου ἀναδιοργανώσεως, και ἐφθάσαμεν εἰς τὸ 1907 και οὐδὲν ἐτελέσθη και εἰς τὰ τετρημένα εὐρισκόμεθα, και ὅρη και βουνὰ βλέπομεν ἐκεῖ, ὅπου πεδιάδας ἐμπρός ἔχομεν, και δυσεπίλυτα θεωροῦμεν και

ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΣΥΝΤΟΜΟΣ ΕΙΣ ΤΟ ΚΑΤΑ ΜΑΡΚΟΝ ΑΓΙΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ ΥΠΟ ΜΙΧΑΗΛ Ι. ΓΑΛΑΝΟΥ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

Ἐξέμενον

«Καὶ ἐκεῖθεν ἀναστὰς ἀπῆλθεν εἰς τὰ μεθόρια Τύρου και Σιδῶνος. Καὶ εἰσελθὼν εἰς τὴν οἰκίαν, οὐδὲν ἤθελε γινῶναι, και οὐκ ἠδυνήθη λαθεῖν. Ἀκούσασα γὰρ γυνὴ περὶ αὐτοῦ, ἥς εἶχε τὸ θυγάτριον αὐτῆς πνεῦμα ἀκάθαρτον, ἐλθοῦσα προσέπεσε πρὸς τοὺς πόδας αὐτοῦ· ἦν δὲ ἡ γυνὴ Ἑλληνίς, Συροφονίσσα τῷ γένει· και ἥρῳτα αὐτὸν ἵνα τὸ δαιμόνιον ἐκβάλῃ ἐκ τῆς θυγατρὸς αὐτῆς. Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτῇ, Ἄφες πρώτον χορτασθῆναι τὰ τέκνα· οὐ γὰρ καλὸν ἐστὶ λαβεῖν τὸν ἄρτον τῶν τέκνων, και βαλεῖν τοῖς κυναρίοις. Ἡ δὲ ἀπεκρίθη και λέγει αὐτῷ· Ναί, κύριε· και γὰρ τὰ κυνάρια ὑποκάτω τῆς τραπέζης ἐσθίει ἀπὸ τῶν ψιχίων τῶν παιδίων. Καὶ εἶπεν αὐτῇ· διὰ τοῦτον τὸν λόγον, ὑπάγε· ἐξεληλυθε τὸ δαιμόνιον ἐκ τῆς θυγατρὸς σου. Καὶ ἀπελθοῦσα εἰς τὸν οἶκον αὐτῆς, εὗρε τὸ δαιμόνιον ἐξεληλυθός, και τὴν θυγατέρα βεβλημένην ἐπὶ τῆς κλίνης.

Καὶ πάλιν ἐξελθὼν ἐκ τῶν ὁρίων Τύρου και Σιδῶνος, ἦλθε πρὸς τὴν θάλασσαν τῆς Γαλιλαίας, ἀνὰ μέσον τῶν ὁρίων Δεκαπόλεως. Καὶ φέρουσιν αὐτῷ κωφὸν μογιβάλον, και παρακαλοῦντι αὐτόν, ἵνα ἐπιθῇ αὐτῷ τὴν χεῖρα. Καὶ ἀπολαθόμενος αὐτὸν ἀπὸ τοῦ ὄχλου κατ' ἴδιαν, ἔβαλε τοὺς δακτύλους αὐτοῦ εἰς τὰ ὦτα αὐτοῦ, και πύσας ἤψατο τῆς γλώσσης αὐτοῦ, και ἀναβλέψας εἰς τὸν οὐρανὸν ἐστέναξε, και λέγει αὐτῷ· Ἐφραθά, ὅ ἐστι Διανοίχθητι. Καὶ εὐθὺς δινηοήθησαν αὐτοῦ αἱ ἀκοαί· και ἐλύθη ὁ δεσμός τῆς γλώσσης αὐτοῦ, και ἐλάλει ὀρθῶς. Καὶ διεστείλατε αὐτοῖς ἵνα μὴθεν εἰπωσιν· ὅσον δὲ αὐτὸς αὐτοῖς διεστέλλετο, μᾶλλον περισσότερον ἐκήρυσσον. Καλῶς πάντα πεποίηκε· και τοὺς κωφοὺς ποιεῖ ἀκούειν και τοὺς ἀλάλους λαλεῖν. (στ. 24—37).

Σύντομος ἐρμηνεία

Ἀπ' ἐκεῖ δὲ ἀναχωρήσας ὁ Ἰησοῦς μετέβη εἰς τὰ μεθόρια τῆς Τύρου και τῆς Σιδῶνος, αἱ ὁποῖαι εἶνε πόλεις τῆς Φοινίκης συνορεύουσαι μετὰ τὴν Γαλιλαίαν. Ἀφ' οὗ δὲ ἐφθασεν αὐτόθι, εἰσῆλθεν εἰς οἰκίαν τινά, ὅπου και διέμενε, μὴ θέλων νὰ ἐξέλθῃ μηδὲ νὰ δεχθῇ και νὰ γνωρίσῃ κανένα. Ἐκαμνε δὲ τοῦτο ὅχι διότι εἶχεν ἀνάγκην μακρᾶς ἀναπαύσεως, οὔτε διότι δὲν ἐνδιεφέρετο διὰ τὸν φωτισμὸν τοῦ ἐκεῖ λαοῦ· ἀλλὰ μόνον ἐπειδὴ οἱ κάτοικοι τῶν τόπων ἐκείνων ἦσαν εἰδωλολάτραι και ἡ μεταξὺ αὐτῶν ἐνέργεια τοῦ θεοῦ λόγου ἐμελλε νὰ γίνῃ διὰ τῶν Ἀποστόλων και ὅχι δι' αὐτοῦ τοῦ Ἰησοῦ, ὅστις τὴν δι-σκαλίαν του, ἐφ' ὅσον ἔζη ἐπὶ τῆς γῆς, περιόριζε μεταξὺ

ΕΥΘΥΦΡΩΝ

τῶν Ἰουδαίων, διὰ τὸ μὴ ἔχουσι καμίαν ἀπολογίαν εἰς τὸν ὕπ' αὐτῶν φόνον τοῦ, προβάλλοντες ὅτι δῆθεν μόνον τρία ἔτη ἐδίδαξε, καὶ πάλιν καταμερίζων τὰ διδάγματα τοῦ μεταξὺ τῶσαν ἐθνῶν. Ἦθελε δὲ διὰ τοῦτου καὶ τὸ καταστήσῃ τὸ Ἰουδαϊκὸν ἔθνος ἀναπολόγητον· διότι αὐτὸ μὲν δὲν ἐπίστευσε μὴδὲν ὅτι καὶ τὸν ἴδιον ἤκουσε καὶ τὰ θαύματά του εἶδε, τὰ δὲ λοιπὰ ἔθνη ἐπίστευσαν μόνον μετὰ τὴν διδασκαλίαν τῶν μαθητῶν του καὶ Ἀποστόλων του. Δὲν ἠμπόρεσαν ὅμως νὰ διαλέθῃ· ἐπειδὴ οἱ ἄνθρωποι τῆς οἰκίας, εἰς τὴν ὁποίαν κατέλυσεν, ἐψιθύριζαν τὴν παρ' αὐτοῦ διαμονὴν του, καὶ τοιοῦτοτρόπως διεδόθη ἡ εἰδήσις ὅτι ὁ Ἰησοῦς, ὁ περίφημος διδάσκαλος καὶ θαυματουργὸς τῆς Γαλιλαίας, εἶχεν ἔλθῃ εἰς τὸν τόπον των Μεταξὺ τῶν ἄλλων ἤκουσε τοῦτο καὶ μία γυνὴ, τῆς ὁποίας τὸ κοράσιον ἠνωχλεῖτο ἀπὸ πνεῦμα ἀκαθάρτου· ἐλθοῦσα δὲ πρὸς αὐτόν, προσέειπεν ἱκετεύουσα εἰς τοὺς πόδας του. Ἡ γυνὴ αὕτη, κατὰ τὴν καταγωγὴν Συροφονισσα, ὑπὸ ἑποψίαν Ὁρησκύματος ἦτο εἰδωλόλατρίς, πληροφορημένη ὅμως ἐξ ἀκοῆς· περὶ τοῦ Ἰησοῦ καὶ καταντήσασα εἰς τὴν γνώμην ὅτι ὁ ἐργάτης τῶσαν καὶ τοιούτων θαυμάτων δὲν ἦτο συνήθης ἄνθρωπος, ἀλλ' εἶχεν ἄνωγέραν τινὰ φύσιν καὶ ἀποστολήν. Καὶ μετὰ τὴν πεπειθιστὴν αὐτὴν τὸν παρεκάλει νὰ ἐκβάλῃ ἀπὸ τὴν κόρην τῆς τὸ κατέχον αὐτὴν δαιμόνιον. Ὁ δὲ Ἰησοῦς, ἄφ' οὗ ἤκουσεν, εἶπε πρὸς αὐτήν· ἐγὼ ὀλίγον κκεῖν θὰ μένω εἰς τὸν κόσμον τοῦτον καὶ προσωπικῶς καταγίνομαι νὰ παράσχω τὰ εὐεργετήματα τῆς ἀποστολῆς μου μεταξὺ τῶν Ἰουδαίων, εἰτινες, διατηροῦντες τὴν πίστιν πρὸς τὸν ἀληθινὸν Θεόν, θεωροῦνται ὡς τὰ τέκνα αὐτοῦ· ἄφ' οὗ λοιπὸν νὰ χερτάσω πρῶτον τὰ τέκνα ταῦτα· διότι δὲν εἶνε καλὸν νὰ στερήσῃ τις τὰ τέκνα ἀπὸ τὸν ἔρπον, διὰ τὸν δῶση εἰς τὰ κυνάρια. Μετεχειρίσθη δὲ τὴν λέξιν κυνάρια ὁ Ἰησοῦς, καὶ διὰ τὸ δείξῃ μὲν τὴν ὑποδεεστέραν θέσιν τῶν μὴ ἐχόντων τὴν ἀληθινὴν γνώσιν τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ ὑποδηλώσῃ συγχρόνως, ὅτι μεταξὺ τῶν ἰθνηκῶν, εἰτινες ὡς κύνας ἐθεωροῦντο ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων, εὐρίσκοντο καὶ ψυχὰ ἱκαναὶ νὰ πιστεύωσι καὶ νὰ κατασχύνωσι διὰ τοῦτου τοὺς Ἰουδαίους, ὡς πολλὰκις τὰ κυνάρια κατασχύνουσι πολλοὺς ἀνθρώπους διὰ τῆς ἀφοσιώσεως αὐτῶν καὶ τῆς εὐγνωμοσύνης πρὸς τοὺς κυρίους των. Ἡ δὲ γυνὴ, ἐνοήσασα τὴν σημασίαν τῶν λόγων τοῦ Ἰησοῦ, ἀπήντησε πρὸς αὐτόν καὶ εἶπε· ναί, Κύριε· ὅσα λέγεις εἶνε ὀρθὰ, ἀλλ' αὐτὸ δὲν ἐμποδίζει τὸ νὰ εἰσακούσῃς καὶ τὴν παράκλησιν τὴν ἰδικήν μου· εἴσαι τόσον ἀγαθὸς καὶ εἶνε τόσον πλοῦσις καὶ περισσὰ τὰ ἐλέη σου, ὥστε μέρος τοῦλάχιστον ἀπ' αὐτὰ ἠμπορεῖ νὰ πέσῃ καὶ εἰς ἡμᾶς ἀπαράλλακτα ὅπως εἰς τὴν οἰκιακὴν τράπεζαν τρώγουν μὲν τὰ τέκνα τὸ φαγητόν, ἀλλ' αὐτὸ δὲν ἐμποδίζει ὥστε καὶ τὰ κυνάρια, κάτω ἀπὸ τὴν τράπεζαν, νὰ τρώγουν ἐκ τῶν ψυχίων, τὰ ὅποια πίπτουν ἀπὸ τὰ παιδία. Τότε ὁ Ἰησοῦς εἶπε πρὸς αὐτήν· εἴσαι γυνὴ ἀγαθὴ καὶ συνετὴ, ὡς εἰδείξες μετὰ τὴν ἀπόκρισίν σου ταύτην, ἀκόμη δὲ ἐφηνέρωσες ὅτι ἔχεις πίστιν μεγάλην, ὡς τὰ καλὰ κυνάρια τὰ πρὸς τοὺς κυρίους

των περισσότερον καὶ ἀπὸ τὰ τέκνα πολλὰκις ἀφωσιωμένα. Καὶ διὰ τοῦτο πῆγαινε ἡσυχος καὶ ἀναπαυμένη, ἐπειδὴ τὸ δαιμόνιον ἔχει ἐξέλθει ἤδη ἀπὸ τὴν θυγατέρα σου. Καὶ ἐπιστρέψασα ἡ γυνὴ εἰς τὸν οἶκόν της, εὖρε θεραπευμένην τὴν θυγατέρα της καὶ ἡσυχάζουσιν ἐπὶ τῆς κλίνης.

Μετὰ τοῦτο ὁ Ἰησοῦς ἀπῆλθε πάλιν ἀπὸ τὰ ὄρια τῆς Τύρου καὶ τῆς Σιδῶνος καὶ ἐπέστρεψε πρὸς τὴν θάλασσαν τῆς Γαλιλαίας πλησίον τῶν συνόρων τῆς Δεκαπόλεως. Ἐκεῖ ἔφεραν πρὸς αὐτὸν ἄνθρωπον κωφόν καὶ σχεδὸν βωβόν, μόλις καὶ μετὰ βίας ἀρθρόνοντα συλλαβὰς τινὰς μετὰ τόνον βραβυχόν καὶ βαδύνον, καὶ τὸν παρεκάλουν νὰ ἐπιθέσῃ εἰς αὐτὸν τὴν χεῖρά του ὅπως τὸν θεραπεύσῃ. Ὁ δὲ Ἰησοῦς, παρελαθὼν τὸν ἄνθρωπον ἐκείνον κατ' ἰδίαν, μακρὰν τοῦ ὄχλου, κατὰ πρῶτον μὲν ἔδεσε τοὺς μικροὺς δακτύλους τῶν δύο χειρῶν του εἰς τὰ αὐτὰ τοῦ κωφοῦ· ἔπειτα δὲ, πύσας εἰς τὸν μέγαν του δακτύλον, ἤγγισε μετὰ αὐτόν τὴν γλῶσσαν τοῦ πάσχοντος. Καὶ ὑψώσας πρὸς τὸν οὐρανὸν τοὺς ὀφθαλμούς του, διὰ τὸ δείξῃ ὅτι αἱ διὰ θαύματος θεραπείαι μετὰ τὴν θείαν βοήθειαν γίνονται, ἐστὲν αὐτῶν συγχρόνως διὰ τὴν ἐλευσιότητα τῆς ὑπὸ τῆς ἀμαρτίας διαφθορῆς ἀνθρωπίνης φύσεως καὶ διὰ τὸ δεινὰ ἀπὸ τὰ ὅποια εὖν μαστιζέται, καὶ εἶπεν ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν πάσχοντα· ἄς διανοιχθῶσι τὰ ὦτά σου καὶ ἄς λυθῇ ἡ γλῶσσά σου. Καὶ ἀμέσως διηνοιχθῆσαν αἱ ἀκοαὶ του καὶ ἤκουε, καὶ ἐλύθησαν τὰ δεσμὰ τῆς γλώσσης του καὶ ἐλάλει καθαρά καὶ ἐλεύθερα. Συνέστησε δὲ αὐστηρῶς εἰς τὸν θεραπευθέντα κωφάλαον καὶ εἰς τοὺς ὁδηγούντας αὐτόν· ν' ἀπέλθωσιν ἀμέσως, χωρὶς νὰ πλησιάσωσι πρὸς τὸν ὄχλον καὶ νὰ εἰπωσὶ τι εἰς κανένα διδάσκων μετὰ τοῦτο ὅτι ὀφείλομεν νὰ μὴ διαλαλῶμεν τὰς εὐεργεσίας μας, καὶ ὅτι, καὶ μεγάλα πρᾶγματα κατορθώνοντες, χρεωστοῦμεν νὰ μένωμεν ἐντὸς τῶν ὄρων τῆς μετριοπροσῆνης ἀποφύγοντες τοὺς θεοῦβους καὶ τὰς διαφημίσεις, ἐντὸς πλεόν ἐάν αὐτὰ τὰ πρᾶγματα ἤθελον λαλήσῃ μόνον των. Ἀλλ' ἐκεῖνοι, παρὰ τὰς τύπας πρὸς αὐτοὺς συστάσεις σιωπῆς, διεκήρυξαν τὸ γενόμενον θαῦμα μετὰ περισσοτέραν θερμότητα, κρίνοντας ὅτι, ἐάν ὁ Ἰησοῦς ἀπέφεινε τὸν θόρυβον ἐκ μετριοπροσῆνης καὶ τελείας ἀκαθόνητος, αὐτοὶ ὄφειλον νὰ ἐκδηλώσωσι τὴν εὐγνωμοσύνην των καὶ νὰ τὸν διακηρύσωσιν ὅσην τὸ δυνατόν περισσότερον. Οἱ δὲ ἀκούοντες τὰ θαύματα ταῦτα ἐξεπλήττοντο καθ' ὑπερβολὴν καὶ ἔλεγον· τὰ πάντα θαυμαστῶς ἐνεργεῖ· κάμνει καὶ τοὺς κωφοὺς νὰ ἀκούουν καὶ τοὺς βωβούς νὰ λαλοῦν.

Εἰς τὸν οὐρανόν !

Ὅπου δῆποτε καὶ ἂν στρεφῇ τις ἐν τῇ κόσμῳ ταύτῃ, δὲν ἀκούομεν συνήθως ἡ ἐκφράσεις· παραπόνων, καὶ ἀναστεναγμούς ὀδύνης. Τὴν χαρὰν διαδέχεται ἡ λύπη· οἱ κλαυθμοὶ καταπνίγουν τὰ ἄσματα· τὸ μειδίωμα συστέλλεται ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς λύπης.

Περὶ ἑρῶν φαινόμενον ! Παραπονεῖται ὁ πτωχός, δυσανασχετεῖ ὁ ὑπηρετής, δὲν μένει ἱκανοποιημένος ὁ ἰδιώτης, ποθεῖ ματαίως τὴν ἀπόκτησιν τέκνων ὁ ἄτεκνος, θεωρεῖ ἄετος δυσθάρσκατον τὴν πολυτελείαν ὁ ἄλλος, ὁ ἀμαθὴς ζηλεῖ τὸν πεπαιδευμένον, ὁ κόσμος μακαρίζει τοὺς ἐνδόξους τῆς γῆς, ὁ ἀσθενὴς δὲν ἐπιθυμεῖ θερμότερον ἄλλο ἀπὸ τὴν ὑγίαν του. Καὶ εἰς ὅλους τοὺτους ὑπομονὴ ὁ γογγυσμός καὶ ἡ ὀδύνη· ἀλλ' ὁ πλοῦσις τί ἔχει κατὰ τοῦ πτωχοῦ ἐργάτου ἢ τεχνίτου; Τί ἀπαιτεῖ ὁ κύριος παρὰ τοῦ ὑπαλλήλου; Τί στενοχωρεῖ τὸν ἐπιστήμονα; Τί ἄλλο θέλουν οἱ γονεῖς ἀπὸ τὰ τέκνα; Καὶ οἱ ἡγεμόνες στεροῦνται τινος, ὥστε νὰ μὴ θεωροῦν ἑαυτοὺς εὐτυχεῖς;

Φαίνεται, εἰς τὸν ἀνθρώπινον βίον ὑπάρχουν παράλληλα τὰ καλὰ μετὰ τὰ κακά, τὰ δυσάρεστα καὶ τὰ εὐχάριστα, οἱ γέλωτες καὶ τὰ δάκρυα, ὥστε νὰ μὴ ὑπάρχῃ πλήρης εὐχαρίστησις, τῆς λύπης πολλὰκις ὑπερισχύουσι· τῆς χαρᾶς. Καὶ παρατηρήσατε, παρεκκλῶ. Ἦτο ὠραία ἡ Ραχήλ, ἀλλὰ δὲν εἶχε τὴν γονιμότητα τῆς Λείας. Τί τὴν θέλω, ἔλεγε τὴν καλλονήν, ἐφ' ὅσον δὲν ἔχω τέκνα; Τὴν λύπην ἐπὶ τῇ ἀτεκνίᾳ δὲν ἀναπληροῦ παρ' αὐτῇ τὸ ἔξοχον κάλλος. Πράγματι, τὰ καλὰ τέκνα εἶνε ἡ ἱκανοποιητικωτέρα ἀρκιότης τῶν σφύζων.

Ἐχει ἀφθονα πλοῦτη ὁ Νεσεμάν, ἀλλὰ τί τὰ θέλει, ἐάν δὲν εἶνε ἱκανὰ ὅπως ἀπαλλάξουν αὐτόν ἀπὸ τὴν λέπραν; Δὲν ὑπάρχει πολυτιμότερος πλοῦτος ἀπὸ τὴν ὑγίαν μετ' αὐτῆς· εἶνε γλυκύτατος καὶ ὁ μαῦρος ἄρτος τοῦ πτωχοῦ.

Εἶνε πανίσχυρος ὁ Αὐγουστος, ἀλλὰ στερεῖται διαδόχου. Ἦν ἀνησυχεῖ μεγάλως ἡ λυπηρὰ ἀποψις τῆς αὔρας. Ἠκοπίσας λοιπὸν τόπον, ἐρεψοκινδύνευτα τόσον, διεξήγαγον τόσους πολέμους διὰ τὸ νὰ μὴ εἴμαι βέβαιος ὅτι ὀπισθὲν μου δὲν θὰ σπαρῇ ἐρείπια ἢ ἐλλείψεις ἀξίου διαδόχου μου;

Εἶνε φοβερός ὁ Τιβέριος, ἀλλὰ φίλον δὲν ἔχει κανένα Ἰνωστόν δὲ ὅτι ὁ φόβος τῶν ἀρχόντων δὲν ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὴν ἀγάπην τοῦ λαοῦ· ἡ ἰσχύς ἐκείνων εἶνε ἡ ἀγάπη τούτων.

Φεῦ ! Πόσον ὀλίγη, πόσον σπανία, πόσον δυσἀπόκτητος εἶνε ἡ εὐτυχία εἰς τὸν κόσμον τοῦτον ! Ἐάν τοῦλάχιστον ἦτο ἀσφαλὴς ἡ διατήρησις τῆς ! Τὴν ἀπόλαυσιν τοῦ πλοῦτου τερματίζει ἡ ἀποτυχία ἐν τῇ ἐπιχειρήσει. Τὴν εὐδοκίμησιν τοῦ ἐπιστήμονος διαμυσιθεῖται ἡ ἀνικανότης. Τοὺς κόπους τῆς ἐργατικῆς μελέτης κατατρώγει ὁ κηφὴν. Φθόνος λοιπὸν, ἐπιβουλὴ, διαμάχη, ἀγωνία, μῖσος, κλοπὴ, πένθος—ἰδοὺ ἡ ἐπικρατεστερα ἀποψις τοῦ βίου· εἶνε ζηλευτὴ αὕτη;

Ἄς ἐρωτήσωμεν τὸν Ῥωμαῖον φιλόσοφον Σενέκαν· ἤξεύρετε τί ἔλεγε αὐτός; Ἐάν, λέγει, ἐάν γεννώμεθα, ἐγνωρίζομεν τὰς συνθήκας τοῦ βίου τούτου, δὲν θὰ ἤθελε κανεὶς ἐκ τῶν ἀνθρώπων προθύμως νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν ζωὴν. Ἐν τούτοις πόσοι ταῦτων καὶ μετὰ τὴν γνωρίμιαν τοῦ κόσμου τούτου δὲν προτιμῶσιν αὐτόν ἀπὸ τὸν οὐρανόν ! Βεβαίως εἶνε καλὸς ὁ κόσμος αὗτος, ἀλλ' ὡς ἔργον τοῦ

Θεοῦ, ὡς ἀποκαλύψις τῶν θείων τελειοτήτων, ὡς ἐκφρασις τῆς πρὸς ἡμᾶς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, ὡς στάδιον δοκιμασίας διὰ τὸν οὐρανόν. Ὁ οὐρανὸς ὅμως εἶνε ὁ τελικὸς σκοπὸς μας· ἐκεῖ ἡ πατρίς μας ἡ ἀληθής· ἐκεῖ πληροῦνται οἱ πόθοι μας· ἐκεῖ τὸ ὑποκείμενον τῆς λατρείας μας· ἐκεῖ τὰ πάντα.

Καὶ ἡμεῖς λοιπὸν ἐκεῖ, φίλε ἀναγνώστα ! Ἐάν πρὸς τὸ παρὸν δὲν εἶνε ὁ καιρὸς νὰ ταξειδεύσωμεν εἰς τὸν οὐρανόν, ἀλλ' εἶνε καιρὸς πάντοτε νὰ προπαρασκευάζομεθα δι' αὐτόν.

ἀρχιμανδρ. Χ. Τ.

ΙΩΣΗΦ ΑΔΗΦΟΝΙ

Ἰατροῦ τῶν Παπῶν Αἰωνος ΙΓ' καὶ ΙΙΙου Ι'.

Ο ὙΠΝΩΤΙΣΜΟΣ ΚΑΙ Ο ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΜΟΣ

(Μετὰφρασις ἐκ τῆς πέμπτης ἐκδόσεως)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγ. κρημῶ).

Ὁ Emmanuel Kant διηγείται, κατόπιν λεπτομεροῦς καὶ ἐμβριθοῦς ἐρεύνης ἢν ἐποίησεν ἐπὶ τούτῳ, ἐπεισπιδόν τ' μοναδικὸν τῆς ζωῆς τοῦ Swedenborg, τοῦ μεγάλου τοῦ πνευματισμοῦ προδρόμου. Τῇ 10 Ἰουλίου 1759, ὁ Swedoborg, ἄγων τότε ἡλικίαν ἐξομῆκοντα δύο ἐτῶν, ἐπανεήχετο ἐκ ταξείδου ἀνά τὴν Ἀγγλίαν, καὶ εἶχεν ἀποβασθεῖ εἰς Gothenbourg, 200 χιλιόμετρα μακρὰν τῆς Stockholm. Ἐκεῖ δὲ ἔμεινε παρὰ τινι φίλῳ τινι, ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ ὁποίου εὐρίσκατο συνηθροισμένη συναναστροφή πολλὰριθμὸς καὶ ἐκλεκτὴ. Τὴν ἐσπέραν τῆς ἀφίξεώς του, περὶ τὴν ἑκτὴν ὥραν, ὁ Swedenborg, ὅστις εἶχεν ἐξέλθῃ τῆς οἰκίας, ἐπανῆλθεν εἰς αὐτήν, κάτωχρος καὶ λίαν τεθλιμμένος, λέγων ὅτι, αὐτὴν ταύτην τὴν στιγμὴν, πυρκαϊὰ συνέβη ἐν Stockholm, ἐν τῇ ἰδίᾳ του, καὶ ὅτι τὸ πῦρ ἐλάμβανε διαστάσεις, μετ' ἐκτάκτου σφοδρότητος, ἐξαπλούμενον πρὸς τὴν οἰκίαν του. Κατόπιν ἐξῆλθε πάλιν μετ' ὀλίγον ἐπανελθὼν, εἶπε μετὰ προφανοῦς ταραχῆς ὅτι ἡ οἰκία ἐνός ἐκ τῶν φίλων εἶχεν ἀποτεφρωθῇ, καὶ ὅτι ἡ ἰδία αὐτοῦ οἰκία διέτρεχε μέγιστον κίνδυνον. Περὶ τὴν ὀγδόην ὥραν, ἄφ' οὗ καὶ τρίτην φεράν ἐξῆλθεν, ἐπανῆλθε καὶ εἶπε, μετ' εὐθυμον πλέον τόνον· ἀΧαίρις τῷ Θεῷ, ἡ πυρκαϊὰ κατεσθένθη εἰς τὴν τρίτην οἰκίαν πρὸ τῆς ἰδικῆς μου ! Ὁ Ἰησοῦς οὕτω ἀναγγελλοῦσα διεδόθη καθ' ἅπασαν τὴν πόλιν, παρήγαγε δὲ αὕτη τοσοῦτον μεῖζονα συγκίνησιν, καθ' ὅσον καὶ αὐτὸς ὁ διοικητὴς τῆς Gothenbourg εἶχεν ἀκούσει τὴν ἀφήγησιν τοῦ Swedenborg, καὶ διότι πλῆθος ἄλλος προσώπων ἀνησυχούν διὰ φίλους, οὓς εἶχον ἐν Stockholm. Δύο ἡμέρας μετὰ ταῦτα, βασιλικὸς ταχυδρόμος ἔφερον ἐκ Stockholm τὴν εἰδήσιν τῆς πυρκαϊᾶς, ἥτις εὐρέθη καθ' ὅλα σύμφωνος πρὸς τὴν γενομένην περιγραφὴν, τὴν προτεραίαν, ὑπὸ τοῦ Swedenborg. Ἡ πυρκαϊὰ εἶχε κατασθένθῃ τὴν ὀγδόην τῆς ἐσπέρας. Οὐχὶ ὀλιγώτερον ἐκπληκτικὸν εἶνε τὸ ἀκόλουθον γεγονός, ὅπερ διηγείται ἡμῖν ὁ Gaigot de Moussaux, ἐν τῷ

βιβλίου του περί των Μεγάλων φαινομένων της μορφής (Παρίσιος 1864) :

Ο Robert Bruce, ύποδιοικητής πλοίου ναυσιπλοούντος παρά τὰς Σούρει; τῆς Νέας Ἰῆς, εὐρίσκει, ἡμέραν τινά, ἐν τῷ κοιτανίσκῳ (καμπίνα) του, ὅτε βλέπει αἰφνης ξένον τινά καθήμενον ἐκεῖ ὅπου συνήθως ἐκάθητο ὁ πλοίαρχος, καὶ σπεύδοντα νὰ γράψῃ. Ὁ πλοίαρχος, ἐξῆλθε τοῦ κοιτανίσκου, ὅπως εἰδοποίησεν περὶ τούτου τὸν κυβερνήτην του· ἀλλ' ὅτε, μὴ εὐρών οὐδαμῶς τοῦτον, ἐπακνεῖσθαι ἐπὶ τὸν κοιτανίσκον, οὐδένα πλέον εἶδεν ἐν αὐτῷ. Μόνον, ἐπὶ τοῦ πινακιδίου, ὅπου ἐκρηγίμειος διὰ τοὺς ναυτικούς ὑπολογισμούς τοῦ πλοίαρχου, ἀνέγνω δι' ἀγνώστου χειρὸς χαραχθεῖσας τὰς λέξεις : «Πλοηγεῖτε βορειοδυτικῶς.» Κινηθέντες ὑπὸ περιεργείας οἱ τοῦ πλοίου ὑπὸκουσαν εἰς τὴν μυστηριώδη ταύτην διαταγὴν : μετὰ ἐλθόν δὲ τριῶν ὥρῶν, παρετήρησαν πλοῖον διερωγός, πλήρες ἐπιβατῶν καὶ ἐν ἐπικειμένῳ κινδύνῳ καταβυθίσας. Τὸ πλοῖον τοῦ Bruce ἐστειλε πάραυτα ταχύπλοον ἀκάτιον ὅπως περισυναγάγῃ τοὺς ναυαγούς· μετὰ δὲ τούτων, ὁ Bruce, πρὸς μεγάλην του ἐκπληξιν, ἀνεγνώρισε τὸν μυστηριώδη ἐπισκέπτην τοῦ κοιτανίσκου του. Κοινῇ δὲ συνεννοήσας μετὰ τοῦ πλοίαρχου του, προέτρεψεν αὐτὸν νὰ γράψῃ ἐπὶ πινακιδίου τὰς λέξεις : «Πλοηγεῖτε βορειοδυτικῶς!» Ἡ γραφὴ συνέπιπτεν ἀκριβῶς πρὸς τὴν ἐν ἀναγινωσκόμενῳ ἐν τῷ πινακιδίῳ τοῦ πλοίαρχου Ὁ αὐτοεργὸς ταύτης ἐκήρυσεν αὐτὸν ἀνίκανον νὰ χορηγήσῃ οἰανδήποτε ἐξήγησιν τοῦ φαινομένου. Ἀλλ' ὁ πλοίαρχος τοῦ ναυαγισάντος πλοίου διηγήθη, ὅτι, περὶ τὴν μεσημβρίαν, ὁ ἐπιβάτης οὗτος, αἰσθανόμενος μεγάλην κόπωση, εἶχεν ἀποκοιμηθῇ, καὶ ὅτι, μετὰ μίαν ὥραν, ἀρυκνισθεὶς, εἶχεν εἰπῇ : «Πλοίαρχε, ἐντὸς αὐτῆς ταύτης τῆς ἡμέρας θὰ εἴμεθα σωσμένοι ! Ἐνυπνιάσθην, ὅτι ἐπεβίβαζόμην ἐντὸς πλοίου ἐρχομένου εἰς βοήθειάν μας.» Κατόπιν ὁ ἐπιβάτης : εἶχε περιγράψῃ τὸ ἀτόμολοιον τοῦ Bruce, καὶ ὁ πλοίαρχος ἐξέπλησσετο βλέπων ὅτι ἡ περιγραφή ἀντεπεκρίνετο καθ' ὁλοκληρίαν πρὸς τὴν πραγματικότητα. Ὁ πλοίαρχος ἐπὶ τῆς ἐπιστάσεως προσέθηκεν : «Τὸ καθ' ὑπερβολὴν παράδοξον εἶνε ὅτι πᾶν ὅ,τι βλέπω ἐνταῦθα μοὶ φαίνεται οἰκεῖον καὶ ἐν τούτοις δὲν ἐνθυμοῦμαι πλέον πῶς, ὅτι ἀνῆλθόν ποτε ἐπὶ τοῦ πλοίου τούτου.»

Ἡ ἀφήγησις τῆς ἐπομένης περιπτώσεως ἐδημοσιεύθη ἐν Turin κατ' Ἰούλιον τοῦ 1873, ὑπὸ τοῦ ἱκανοῦ Renaud dall'Argine, ἐκ Φλωρεντίας. Τῷ 1871, ὁ Virginio Castellani ἐπηγγέλλετο τὸν τοκιστὴν ἐν Langhirano, μεγάλῃ κομπούλῃ τῆς ἐπαρχίας Parme. Ἀπομείνας χθὺρ μετὰ τῆς μικρᾶς του θυγατρὸς, ὀνόματι Ἀντωνιέττας, καὶ μὴ δυνάμενος νὰ μεριμνᾷ περὶ αὐτῆς ὅσον ἐπρεπε, τὴν ἐνεπιστεύθη εἰς τοὺς γονεῖς τῆς μακαρίτιδος γυναικὸς του, τοὺς Τεστί, πρόσωπα λίαν σεβαστά, διαμένοντα ἐν Parme. Ἀλλὰ, καθ' ἑκαστον Σάββατον, ὁ πατὴρ συνέθιζε νὰ μεταβιβαίη εἰς Parme, ἵνα ἐκεῖ διέρχεται ὀλίγας εὐτυχεῖς στιγμὰς μετὰ τῆς θυγατρὸς του· αὕτη δὲ δὲν παρέλειπε νὰ καθήται παρά τὸ ἐξωτερικὸν τῆς οἰκίας παρὰ

θυρὸν ἀναμένουσα νὰ ἴδῃ ἐκεῖθεν ἐρχόμενον τὸν πατέρα τῆς· καὶ ἐγκανέλειπε τὸ παράθυρον μόνον διὰ νὰ τριέξῃ εἰς ὑπάντησιν τοῦ πατρὸς τῆς καὶ ριφθῇ εἰς τὰς ἀγκάλας του. Ἡ κομπούλα Langhirano, παρὰ τὴν ἐμπορικὴν αὐτῆς σπουδιότητα, δὲν κέκτηται οὔτε θέατρον, οὔτε ἰδιαιτέρα κέντρα : οὕτως ὥστε ὁ Castellani διήρχετο τὰς ἐσπέρας του ἐν τῇ κυριωτέρῳ καφενεῖῳ τοῦ τόπου, ὅπου συνηθροίζοντο οἱ μᾶλλον ἐξέχοντες κάτοικοι τοῦ τόπου· καὶ ἐκεῖ παίζων ζατρίκιον, παιγνιόχαρτα, ἔμεναν ἐκτὸς τῆς οἰκίας του σχεδὸν μέχρι τοῦ μεσονυκτίου, μεθ' ὃ ἐπανήρχετο εἰς αὐτὴν συνοδευόμενος ὅφ' ἐνὸς τῶν ὑπηρετῶν τοῦ καφενεῖου. Ἐν τούτοις, τὴν ἐσπέραν τῆς 28ης Ἀπριλίου 1871, ὁ ὑπηρετὴς οὗτος ἐφάνετο τόσον καταπιεσμένος καὶ ἔχων ἀνάγκην πρὸς ὕπνον, ὥστε ὁ Castellani δὲν ἠθέλησε νὰ τὸν ἐπιβαρύνῃ μὲ τὸ νὰ τὸν συνοδεύσῃ καὶ ἀνεχώρησεν ἐκεῖθεν μόνος. Ἀλλὰ μόλις ἐφθάσεν εἰς τὴν θύραν τῆς οἰκίας του, ἀνθρωπὸς τις, ὅστις ἀνέμενεν αὐτὸν ἐνεδρεῖων ἐκεῖ, ὥρμησε κατ' αὐτοῦ μανιωδῶς, τῷ ἐνέπηξεν ἐγγχειρίδιον εἰς τὴν βουβωνία καὶ ἔφυγε. Τοῦτο συνέβη ἡμίσειαν ὥραν μετὰ τὸ μεσονύκτιον. Τὴν αὐτὴν ταύτην ἐσπέραν, ἐν Parme, περὶ τὴν ἐνδεκάτην, οἱ σὺζυγοὶ Τεστί εἶχον εἰσέλθῃ εἰς τὸν κοιτῶνα των, ὅπου ἡ μικρὰ κόρη ἐκοιμᾶτο, παρὰ τὴν κλινὴν των· καὶ μετ' ὀλίγον ἅπαντες οἱ ἐν τῷ δωματίῳ ἐκείνῳ ἦσαν βυθισμένοι εἰς βαθύτατον καὶ ἥτοχον ὕπνον. Αἰφνης οἱ Τεστί ἀφυσπλοήσαν ἐκ τῶν διαπεραστικῶν κραυγῶν τῆς κοραΐδος· ἐπήδησαν ἀμέσως ἐκτὸς τῆς κλινῆς των, ἤντησαν λαμπτήρα, καὶ ἔτρεξαν πρὸς τὴν κλινὴν τῆς μικρᾶς κόρης. Αὕτη, ἄγρουσα τότε ἡλικίαν τεσσάρων καὶ ἡμίσεως ἐτῶν, ἦτο καθισμένη ἐπὶ τῆς κλινῆς τῆς, καὶ ἐφώναζε μεθ' ὅλων τῶν δυναμένων τῆς : «Πατέρα, πατέρα ! ὁ δυστυχισμένος πατέρα !» Τὴν στιγμὴν ταύτην, τὸ ἐκκρεμὲς τοῦ δωματίου ἐσθῆκεναι δακρυάτην καὶ ἡμίσειαν. Ὁ πάππος καὶ ἡ μάμμη, ἐκκληκτοὶ, ἐκώλεσαν τὴν παιδίσκην διὰ τοῦ ὀνόματός τῆς, τὴν ἐγκίνησαν, ἀλλ' αὕτη δὲν ἀπήντησε. Πάντοτε ἔμενε καθισμένη ἐπὶ τῆς κλινῆς τῆς, τὸ ἀθρόον τῆς μικρὸν προσωπάκι ἀδείκνυν ἰσχυρὰν ἰσχυρὴν διαταραχὴν, εἶχε τοὺς ὀρθαλμοὺς ὀρθανοίτους· καὶ δὲν ἐφάνετο νὰ ἦτο ἀποκοιμισμένη· ἀλλ' οὐδὲν ἤκουεν ἐκ τῶν κλήσεων, αἱ τῇ ἀπηύθυνον πάππος καὶ μάμμη, οἵτινες τὴν ἐπλάγισαν ἐκ νέου. Ἐσιώπησε δὲ, ἡσύχασε καὶ ἀπεκοιμήθη αὖθις ἡ μικρὰ καθ' ὅσον τὸ ὑπόλοιπον τῆς νυκτός. Πρώτῃν δὲ φορὰν συνέβαιεν αὐτῇ παρόμοιον· καὶ οἱ Τεστί συνεκινήθησαν ζωηρῶς ἐκ τοῦ ἀγωνιώδους ἀπελπιστικοῦ τόνου, μεθ' οὗ εἶχεν ὀνομάσει τὸν πατέρα τῆς. Καθησύχασαν ὅμως ἐπὶ σέλους καὶ αὐτοί, καὶ ἐκοιμήθησαν πάλιν ἡσύχως. Τῇ δ' ἐπαύριον, ἅμα ἐγερθέντες, ἔμαθον τὴν ὁλοθνήσκειν τῆς δολοφονίας τοῦ γαμβροῦ των. Ἐτήρησαν ταύτην κεκρυμμένην ἀπὸ τῆς δυστυχούς μικρᾶς ὀρφανῆς, καὶ τόσον ἐπιμελῶς, ὥστε αὕτη ἔμεινεν ἐπὶ μακρὸν ἐν ἀγνοίᾳ ταύτης. Ὁ Castellani εἶχε δολοφονηθῇ κατὰ τὴν νύκτα τῆς Παρασκευῆς, τουτέστι τὴν προτεραίαν τῆς ἡμέρας καθ' ἣν συνέβη· οὗτος· νὰ ἐρχη· καὶ εἰς Parme

Ἀλλὰ, πρῶτα παράδοξον, ἀπὸ τοῦ Σάββατου τούτου, ἡ Ἀντωνιέττα δὲν ὤνόμασε πλέον τὸν πατέρα τῆς, δὲν ἐζήτησε πλέον, ὡς εἶχε πάντοτε πράξῃ ὅς τότε, νὰ τοποθετῇ εἰς τὸ παράθυρον, διὰ νὰ τὸν βλέπῃ ἐρχόμενον μακρόθεν. Ἀπὸ τῆς ὁλοθνήσκεις ταύτης νυκτός, ἡ παιδίσκη, ὡς εἰρηνικῶς ὑπερφυσικῇ τὴν εἶχεν εἰδοποιήσει περὶ τοῦ θανάτου τοῦ πατρὸς τῆς, οὐδεμίαν πλέον ἐποίησατο περὶ αὐτοῦ μείναν, καὶ δὲν ἐφάνη πλέον ἀναμένουσα αὐτόν· ἀλλὰ, τίσσας ἡμέρας μετὰ τὸ φρικτὸν γεγονός, οἱ πρόγονοί τῆς τὴν εὐρον μόνην, πρὸ τοῦ ἀνοικτοῦ παραθύρου, τοὺς ὀρθαλμοὺς ἔχουσιν προσηλωμένους εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ τὴν ἤκουσαν νὰ φωνάζῃ : «Μάλιστα, ἀγαπητέ μου πατέρα ! καὶ ἐγὼ ἐπίσης, ἀγαπητέ μου πατέρα !» ὡς εἰ παρῆναι τὴν εἰκόνα τοῦ πατρὸς τῆς ἐν τῇ δικαστηρίῳ, καὶ συνδιελέγετο μετ' αὐτῆς. Καὶ ὁ κ. dall'Argine προσέειπε ὅτι αὐτὰ γεγονότα ταῦτα, ἀπολύτου ἀκριβείας, ἐπιμαρτυροῦνται ὑπὸ πολλῶν κατοίκων τῆς Parme. (ἀκολουθεῖ)

ΑΚΤΙΝΕΣ ΘΕΙΑΙ ΑΠΟ ΤΟΝ ΖΟΦΟΝ ΤΩΝ ΦΥΛΑΚΩΝ

Δευτέρα ἐπιστολὴ τοῦ καταδίκου Ι. Α. Μαρτσούκας.

Εὐγενεστάτη καὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφὴ χαίρει.

Ἐλαβα τὸ θεῖον καὶ ἱερὸν Εὐαγγέλιον καὶ σὰς εὐχαριστῶ διὰ τὴν καλωσύνην ταύτην, διότι ὠφελοῦμαι πολὺ. Εἶνε ἐξηγηματικὸν καὶ θὰ λάβω μεγάλην ὠφέλειαν ἀπὸ τοῦτο· ἐλπίζω δὲ εἰς τὸν Θεὸν νὰ μὲ δυναμώσῃ διὰ νὰ εἶρω τὴν σωτηρίαν μου. Ἐχω μεγάλον πόθον εἰς τὰ θεῖα καὶ ἱερὰ γράμματα. Καὶ ὅσον μὲν ἔχουν εἰς τὴν πρόσκαιρον κοινωνίαν ἔχουν τυφλός· ἀλλὰ ἡ θεῖα Πρόνοια μὲ ἀφῆκε νὰ ριφθῶ εἰς τὰς φυλάκας, διὰ νὰ μάθω ταῦτα τὰ ὀλίγα γράμματα καὶ ἐπιστρέψω ἀπὸ τὴν ἑδὸν τῆς ἀμαρτίας καὶ ἀγαπήσω τὸν γλυκύτατόν μου Ἰησοῦν Χριστόν. Καὶ οὕτως θὰ μάτα ἀμαρτήσω εἰς τὸν Θεόν μου. **Ἡρωτικῶς χεῖρες φορὲς νὰ ἀποθάνω παρὰ νὰ κάμω τὰ ἔργα τοῦ πονηροῦ καὶ ἐχθροῦ μας τοῦ διαβόλου,** ὅπου ἦταν ἡ αἰτία νὰ πλανήσῃ τὸν προπάτορά μας Ἀδὰμ. Καὶ πάλιν ὁ Θεὸς μᾶς ἐλυπήθη καὶ ἔστειλε τὸν μονογενῆ του υἱόν καὶ ἐσταυρώθη διὰ ἡμᾶς· καὶ ἡμεῖς ἀκόμη νὰ βαδίζωμεν εἰς τὴν ἀμαρτίαν ! Ἀλλοίμονον εἰς ἐμένα ! ἀλλ' ἐλπίζω ὅτι θὰ μὲ συγχωρήσῃ ὁ Θεός διότι δὲν ἐγνώριζα· τώρα ὅμως μὲ τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ θὰ τὸν καταπατήσω τὸν πονηρόν, διότι εἶδα εἰς ἕνα βιβλίον, ὅπου ὀνομάζεται Μηνιάτης, εἰς τὴν σελίδα 18, τί θὰ εἶνε, ὅταν θὰ κριθοῦμεν εἰς τὸ Κριτήριον, ὅπου τρέμω νὰ τὸ εἶπω. Εἶδα δὲ εἰς τὰ γραφόμενά σου, ὅτι θὰ λάβω καὶ ἄλλα 2 βιβλία ἀπὸ τὸν Σύλλογον α' Ἀναπλάσις καὶ ὅτι θὰ μὲ συνδράμῃς εἰς ὅ,τι δυνήσῃς. Σὰς εὐχαριστῶ πολὺ, καὶ ὁ Θεὸς νὰ σὰς ἀνταμείψῃ ἑκατοντάπλάσιον τὴν

καλωσύνην· ἐγὼ δὲ θὰ σὰς εὐγνωμονῶ μέχρι θανάτου, διότι δὲν ἔχω κανενὸς βοήθειαν. Καὶ ἐν ἐσέῃς νύστετε ἐμένα, ὁ Θεός θὰ ντύσῃ ἐσὰς τὰ λαμπρὰ στέφανα. Ὅ,τι δύνασαι κάμε διὰ τὴν κεφαλὴν μου νὰ μὴ πέσῃ ἀπὸ τὸν λαϊκόν μου, διότι εἶμαι ἐντελὴς ἀθώος, καὶ μάλιστα ἔχω σύστασιν ἀπὸ τὸ δικαστήριον, ἀλλὰ δὲν ἔχω κανένα νὰ με ὑποστηρίξῃ. Ἐχω μόνον 6 παιδιὰ, 3 ἀρσενικά καὶ 3 θηλυκά. Ἐμαθα πέρου ὅτι ἀπεθάνανε τὰ 2· τὰ ἄλλα εἶνε ἡ ὄχι ζωντανὰ δὲν γνωρίζω. Ἦθελα νὰ σὰς γράψω πολλὰ, ἀλλὰ ἡ δυστυχία μὲ κάμνει νὰ μὴ ἔχω οὔτε 30 λεπτά διὰ νὰ πάρω γραμματόσημον. Καὶ σήμερα ἐποῦ λησά τὸ ψωμί μου, διὰ νὰ πάρω μίαν βραχείαν· εἰς τὴν πτωχείαν βρίσκομαι, γυμνός, ἐνυπόλητος· ἀλλὰ θὰ τα ὑπομένω ὅλα, διὰ νὰ καταδιώξω τὸν ἐχθρόν μου. Μὲ βρωτᾶς ποῦθε εἶμαι κατὰγομαι ἐκ τῆς ἐπαρχίας Εὐρυτανίας, ἀπὸ τὸ Καρπενήσιον· Ὅσον ἀφορᾷ διὰ τὴν συνδρομήν, ὅπου θὰ μοῦ κάμετε, πάντοτε θὰ τὴν γνωρίζω, καὶ ἐν γλυτώσω ἀπὸ τὴν λαίμαργον, θὰ σὰς εὐγνωμονῶ εἰς ὅλην μου τὴν ζωὴν. Ὅταν λάβω τὰ ἄλλα βιβλία, θὰ σὰς γράψω πάλιν. Ἐτερον δὲν ἔχω. Ὅταν θὰ μοῦ μεταγράψῃς, νὰ μοῦ γράψῃς ἐν ἐλαφεί τούτο τὸ γράμμα, διότι φοβοῦμαι μὴ παραπέσω.

Μὲ γόνυ καρδίας σὰς ἀσπάζομαι ἐν Χριστῷ ἀδελφός σου.

Ἰωάννης Α. Μαρτσούκας

Φυλακαὶ Παλαμηδίου Μιλτιάδου

Ναύπλιον 13) 1906.

Εἶμαι δὲ ἐτῶν 36.

Ἐπιστολὴ τρίτη.

Ἐν Χριστῷ ἀδελφὴ Χαρίτεια χαίρει,

Εὐχαριστῶ· ἔλαβα τὰ βιβλία, ἀλλὰ ἐδῶ κάτω δὲν θὰ γνωρισθῶμε· μάθε ὅτι αὖριον κόδομαι· συχώρε με, καὶ ὁ Θεός νὰ συγχωρήσῃ ἐσὰς καὶ ἐμένα· σὰς ἀσπάζομαι ὁ ἐν Χριστῷ ἀδελφός σου.

Ι. Α. Μαρτσούκας

Φυλακαὶ Παλαμηδίου

2) 1906

(Εἰς τὸ ἐπόμενον ἐπιστολαὶ ἄλλων καταδικῶν)

ΠΟΙΚΙΛΑ

Τὴν 30 Δεκεμβρίου ἐωρτάσθη ἐν Πύργῳ ἡ δεκαετηρίς τοῦ ἐκεῖ τμήματος τῆς Ἀναπλάσεως. Ἐν τῇ ἑμμενύμῳ αἰθούσῃ τῆς πόλεως παρέστη πλήθος κόσμου, ἐπὶ κεφαλῇ τοῦ ὁποῖου οἱ ἱερεῖς τῆς πόλεως, ὁ Νομάρχης κ. Τόμαν, ὁ Δήμαρχος κ. Χ. Στεφανόπουλος μεθ' ἱκανῶν ἐκ τῶν δημοτικῶν συμβούλων. Μετὰ τὴν γαυρομένην ὑπὸ ἐνός τῶν ἱερέων δέησιν ὁ ἐκ τῶν ἐφόρων τοῦ τμήματος κ. Πέτρος Πετρόπουλος ἱατρός, ἀνακοινώσας ἐν πρώτοις τηλεγράφημα ἐξ Ἀθηνῶν τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ

τῆς Ἐκπαιδεύσεως κ. Α. Στεφανοπούλου συγχάιροντος καὶ ἐπευχόμενου διὰ τὴν ἐορτὴν, ἀνέγνωσε τὴν λογοδοσίαν τῶν πεπραγμένων ἀκουσθεῖσαν μετὰ ἀδιαπύτου προσοχῆς καὶ εὐμενεστάτων ἐντυπώσεων. Ὁ κ. Πετρόπουλος ἐπέμεινεν ἰδίᾳ εἰς τὸ ἔργον τοῦ τμήματος τὸ σχετικὸν πρὸς τὴν ὑπ' αὐτοῦ ἰδρυθεῖσαν καὶ εὐδοκίμως λειτουργοῦσαν Σχολὴν Ἀπύρων Παίδων. Ἐτελείωσε δὲ τὴν λογοδοσίαν ἐν μέσῳ ζωηροτάτων συγχαρητηρίων καὶ χειροκροτημάτων.

— Ἀκολούθως ὠμίλησε δι' ἐλίγων ὁ πρόεδρος τοῦ ἐν Ἀθήναις Συλλόγου τῆς «Ἀναπάλασσεως» κ. Μ. Γαλανός κληθεὶς νὰ παρυστῇ εἰς τὴν ἐορτὴν ὡς πρωτοστατήσας εἰς τὴν ἰδρυσιν τοῦ Τμήματος. Ὁ κ. Γαλανός κατέδειξεν ὅτι πάντοτε οἱ ἄνθρωποι καὶ αἱ κοινωνίαι θὰ ἔχωσιν ἀνάγκην ἀπαραιτήτην τῶν ἐνισχύσεων καὶ παρμυθιῶν τῆς θρησκείας, καὶ ὅτι ἔτι μόνον θρησκευτικὸν καθήκον ἀλλὰ καὶ ἔργον συμφέροντος ἐπιτελοῦσιν αἱ κοινωνίαι, αἵτινες διὰ τῆς ζωῆς τοῦ Εὐαγγελίου ἐξυπηρετοῦν καὶ προάγουσιν εἰς τὴν κόλπον τῶν τῆν τάξιν καὶ τὴν δικαιοσύνην καὶ τὴν πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπην. Ἐν τέλει προέτρεψεν ὅπως ἐκ παρῆλθους μετὰ τῆς Σχολῆς τῶν ἀπύρων παιδῶν ὑποστηρίχθωσι καὶ αἱ θρησκευτικαὶ τοῦ Τμήματος ὁμιλίαι ἀνανεούμενου τοῦ παλαιότερου ὑπὲρ αὐτῶν ὁλοκλήρου τῆς πόλεως ἐνθουσιασμοῦ.

— Τρεῖς ἀκόμη ὁμιλίαι ἐξεφώνησεν ὁ κ. Γαλανός ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ τμήματος ἐνώπιον πυκνοτάτου πάντοτε ἀκροατηρίου ἐξ ἀμφοτέρων τῶν φύλων. Προσέρχοντο δὲ καὶ δικασταὶ καὶ ἰατροὶ καὶ φαρμακοποιοὶ καὶ δικηγόροι καὶ καθηγηταὶ καὶ διδασκαλοὶ. Τὸ ἐνδιαφέρον, τὸ ὁποῖον ἐξεδηλώθη κατὰ τὰς ὁμιλίαις ταύτας, καμμία δὲν ἀφῆκεν ἀμφιβολίαν περὶ τοῦ ὅτι ἡ ἐν Πύργῳ ἐργασία τῆς «Ἀναπάλασσεως» θὰ συνεχισθῇ μετὰ περισσοτέρας ὑπὲρ ποτε ζωῆς.

— Ἰδρύθη ἐν Τριπόλει Ὁρφανοτροφεῖον θηλείων ὑπὸ τὴν προσωνομίαν «Ὁ νεομάρτυς Δημήτριος» χορηγίᾳ τῆς εὐσεβοῦς κυρίας Δημήτραις Παπαλεξανδρῆς ἐκτελεσάσης τὸ φιλόανθρωπον ἔργον καὶ ὑπὲρ τῆς μνήμης τοῦ μακαρίτου συζύγου τῆς Ἀλεξάνδρου. Εἰς τὸ Ὁρφανοτροφεῖον τοῦτο θὰ περιθάλπωνται ἄπορα κοράσια ἡλικίας οὐχὶ κατωτέρας τῶν ἑπτὰ ἐτῶν καὶ μὴ ἀνωτέρας τῶν δέκα, ὁρφανῶν δὲ πατρὸς καὶ μητρός καὶ ἐντελῶς ἀπρὸς αὐτῶν.

— Ἡ διάκρισις τῆς διαμονῆς ἐν τῷ Ὁρφανοτροφείῳ ὀρίζεται ὡς ἀκολουθεῖ· παρέχεται δ' ἐν αὐτῷ ἐκπαιδεύσεις καὶ ἐκμάθησις τέχνης τινὲς βιοποριστικῆς.

— Ἐπὶ μηνιαίᾳ ἀντιμισθίᾳ προσλαμβάνονται καὶ ὁρφανὰ πατρὸς μόνον ἢ μητρός.

— Τὸ Ὁρφανοτροφεῖον διοικεῖ ἐφ' ὅρου ζωῆς ἡ ἰδρύτρια Δημήτρα Παπαλεξανδρῆ συντηροῦσα αὐτὸ διὰ τῆς περιουσίας τῆς.

— Τὸ Ὁρφανοτροφεῖον κέκτηται καὶ ἱερὸν Ναὸν τιμώμενον ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ νεομάρτυρος Δημητρίου, εἶνε δὲ καθιδρυμένον εἰς τὴν διόρσοφον οἰκίαν τῆς ἰδρυτρίας ἀποτελούσης ἐν μέρει τῆς περιουσίας τοῦ φιλανθρωπικοῦ τούτου καταστήματος.

— Ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ ἁγίου Ἀποστόλου Ἀνδρέου τοῦ πρωτοκλήτου ἐλειτουργήσεν ἐν τῷ πατριαρχικῷ ναῷ ἡ Α. Θ. Π. ὁ Πατριάρχης Ἰωακείμ δ' Γ' μετὰ τῶν σεβασμιωτάτων μητροπολιτῶν Κυζίκου, Νικομηδείας, Πελαγονίας, Ἰκονίου, Φιλίππουπόλεως, Χίου, Μεσημβρίας, Καστορίας, Γρεβενῶν, Σερβίων Κοζάνης καὶ Λέρου.

— Ἐξελέγη νέος Μητροπολίτης Βόσνης ἀντὶ τοῦ ἀποβιώσαντος Νικολάου Μάντις ὁ Σ. μητροπολίτης τῆς Βανιολούκας καὶ Βιχάτι κ. Εὐγένιος.

— Διωρίσθη διευθυντὴς τοῦ ἐν Σάμῳ ἱεροδιδασκαλείου τῆς (Ἀποκαλύψεως) ὁ πανοσιολογιστάτος ἀρχιμανδρίτης καὶ διδάκτωρ τῆς Θεολογ. κ. Θεολόγος Παρλασκευαίδης.

— Ἡ ἐν Κωνσταντινουπόλει Μεσαιωνολογικὴ ἐταιρεία ἐξέλεξε καὶ πάλιν πρόεδρον αὐτῆς τὸν Σ. μητροπολίτην Μακρωνείας κ. Νικόλαον, γενικὸν δὲ γραμματέα τῆς τὸν καθηγητὴν κ. Β. Μυστακίδην.

— Ἐν Γερμανίᾳ ὁ πληθυσμὸς διαπλασιάζεται εἰς 98 ἔτη ἐν Σουηδίᾳ εἰς 89· ἐν Δανίᾳ εἰς 73· ἐν Ἀγγλίᾳ εἰς 63· ἐν Νορβηγίᾳ εἰς 52. Ἐν δὲ τῇ Γαλλίᾳ, ἵνα διπλασιασθῇ ὁ πληθυσμὸς, θὰ χρειασθῶσιν ἔτη 334. Καὶ τοῦτο διὰ τὴν ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ τρομερὰν διάδοσιν τοῦ ἀλκοολισμοῦ καὶ τὴν ἐλάττωσιν τῆς συμπαθείας πρὸς τὰς οἰκογενειακὰς φροντίδας. Αὐτὸ τὸ ἔργον κατάρθωσαν οἱ Μασόνοι οἱ δέκοντες τὴν τρίτην Γαλλικὴν Δημοκρατίαν διὰ τοῦ ἀντιθρησκευτικοῦ πνεύματος, μὲ τὸ ὁποῖον ὀργανώουσι τὸν δημόσιον βίον τῆς Γαλλίας καὶ δηλητηριοῦσι τὴν οἰκογενειακὴν καὶ κοινωνικὴν αὐτῆς ζωὴν.

ΑΝΑΠΑΛΑΣΙΣ

Ἡ «Ἀνάπλασις» ἐνεκα τῶν ἐπικαιμένων ἐορτῶν τῆς Γεννήσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ θὰ ἐκδώσῃ τὰ ὑπολειπόμενα φύλλα τοῦ μηνὸς τούτου εἰς ἓν καὶ μόνον, διπλοῦν δέ, δεκαεξαδάκτυλον. Ἐν τῷ φύλλῳ τούτῳ θὰ καταχωρισθῶσι καὶ οἱ τίτλοι τῶν περιεχομένων ὁλοκλήρου τοῦ ἔτους 1907.

ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΗ ΑΓΟΡΑ

Τοῦ Συλλόγου οἱ τρεῖς ἥρω ἀρχαί.

Τὴν μεθεπομένην Κυριακὴν ὁ Σύλλογος «Τρεῖς ἥρω ἀρχαί» ὀργανώνει φιλανθρωπικὴν ἀγορὰν ἐν τῷ Ζαπτεῖῳ ὑπὲρ ἀποκαταστάσεως κορασίων πτωχῶν καὶ ἐνδρέων. Ἡ τιμὴ τῶν εἰσιτηρίων μετὰ κλήρου ὥρισθη εἰς δραχ. 2, 1 καὶ 50 λεπτά. Κατὰ τὴν ἀγορὰν ταύτην ἕκαστος ἀριθμὸς θὰ κερδίζῃ ἀνάλογον ἀντικείμενον.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Τὶ κείμενον ἀπὸ τὸν αὐτὸν μας ; ὑπὸ Μιχ. Γ. Γαλανοῦ. — Μὴ πλανώμεθα, ὑπὸ Εὐδότρου. — Ἑρμηνεία εἰς τὸ κατὰ Μάρκον ἅγιον Εὐαγγέλιον, ὑπὸ Μ. Γαλανοῦ. — Εἰς τὸν οὐρανόν, ὑπὸ ἀρχιμ. Χ. Τ. — Ἰωσήφ Λαμπρόν δ' ὑπνωτισμὸς καὶ δὲ πνευματισμὸς Ποικίλα.

Ἐπιμορφωτικόν : ΑΡΙΣΤ. ΔΙΔΑΧΣΜΑ